

П. Г. УДХАУС
ПРЕПЛЕТЕНИ СЪРЦА

Част 0 от „Голф истории“

Превод от английски: Веселина Тихолова, 1997

chitanka.info

Бракосъчетанието се извърши в църквата, която отстоеше от голф-клуба на един удар с дървения стик трети номер за средни разстояния. Церемонията приближаваше своя край. Когато, идвайки си на думата, свещеникът се обърна към младия мъж в редингот и провиснали панталони, в светлото здание се възцари напрегнато мълчание като на конно състезание точно преди да пуснат конете и да екнат виковете „Тръгнаха!“

— Ти... хлъц... Смолууд, ще вземеш ли... хлъц... присъстващата тук... хлъц... Силия за своя съпруга?

Изад очилата с рогови рамки на младежа проблесна внезапна искра.

— Я слушай — започна той. — Нека да ти кажа какво да...

Тук спря, а лицето му се покри с руменина.

— Ще я взема.

Няколко секунди по-късно от органа вече ехтеше „Гласът, що се носи над рая“. Щастливата двойка влезе в църковната канцелария. Мъдреца, присъстващ сред зрителите на първите скамейки, тръгна към клуба с приятеля, който му гостуваше за уикенда.

Приятелят изглеждаше озадачен.

— Я ми кажи, дали съм разбрал правилно, че по едно време младоженецът взе да импровизира?

— Вярно — отвърна Мъдреца. — Канеше се да посъветва свещеника какво да направи с хълцукането си. Фактът, че успя да се възпре, е много обнадеждаващ. Това показва, че лечението може да се смята за приключило.

— Лечение?

— Доскоро Смолууд Бесимър беше заклет съветник.

— Че това лошо ли е?

— Да. Винаги съветвам хората да не дават съвети. Трябва обаче да се има предвид, че младежът си имаше извинение. Той е журналист и години наред е писал колонки със съвети към читателите в сутрешните вестници, а за авторите им, свикнали ден след ден да оправят света по всеки възможен въпрос, даването на съвети става навик. Риск на професията. Но ако тогава познавах младия Бесимър по-добре, щях да го предупредя, че това няма да се понрави на Силия Тод, годеницата му, едно момиче с горд и независим нрав.

За беда обаче той не беше член на нашата малка дружина. Живееше в града и идваше тука само за някой уикенд. По времето, когато започва историята ми, го бях срещал едва два пъти, когато дойде за лятната си ваканция. И много скоро, както се и опасявах, подразбрах, че не всичко между него и Силия Тод върви добре.

За пръв път го усетих (продължи Мъдреца), когато тя се отби в къщата ми с любимото си куче, пекинеза Пърбрайт, и си изля душата. Като се отпусна безжизнено в един стол, известно време помълча. После се събуди от виденията си и проговори рязко.

— Мислиш ли, че може да съществува истинска любов между мъж и жена, ако жената с всеки изминал ден чувства все по-силно желание да халоса мъжа по главата с тухла четворка?

Бях смутен. Обичам да виждам младите щастливи. А надеждата, че може да е представила само някакъв хипотетичен случай, изчезна, когато тя продължи.

— Вземи например мен и Смолууд. Понякога трябва да стискам юмруци, докато ми побелеят кокалчетата, за да се стърпя да не го цапардосам. Тоя негов навик да пръска съвети на всички страни като селянин на есенна сеитба направо ми лази по нервите. Започвам да излизам от кожата си. Ето, тази сутрин се разхождахме по пътя и срещнахме хрътката на Агнес Флак. Тя каза на Пърбрайт нещо за положението в Китай, а той взе, че се ядоса. Ангелчето тъкмо се канеше да се счепка с нея, когато го грабнах и го отдалечих. Смолууд се намеси, че не трябвало да го правя. Трябвало да ги оставя да си изкарат боя, за да го забравят, след което между тях щяло да разцъфти чудесно приятелство. Казах му, че е демон в човешки лик, когато го бива само да чопли семки на първата редица на арената за бой с бикове, а след това се разделихме намусени.

— Е, облаците ще се разпръснат.

— Не знам. Имам чувството, че много скоро той ще мине всякаква граница и между нас ще се случи нещо непоправимо.

В светлината на тоя пророчески разговор онова, което станало на танците, е напълно разбираемо. Всяка събота вечер си правим танци в голф-клуба, на които идват всички млади двойки. И Силия била там, придружена от Смолууд Бесимър. Явно били изгладили пререканието си и за известно време всичко вървяло добре. Бесимър танцува като сибирска мечка, но тя си го обича и го търпяла да ѝ скача по краката.

Когато музиката спряла, Силия се навела да си върже връзките на обувките без ни най-малкото съмнение, че той е мъжът на нейните мечти.

И тогава внезапно Смолууд се обърнал към нея с вежлива усмивка.

— Искам да ти дам един съвет, скъпа. Грешката ти, когато танцуваш, е, че при обръщането някак си подрипваш като жаба на лов за мухи. Гледай, много е просто да отвикнеш. Опитай се да си представиш, че таванът е нисък и направен от тънко стъкло. Твоята глава почти го докосва, а не трябва в никакъв случай да го счупиш... Изпусна си годежния пръстен — казал той, когато нещо малко и твърдо го ударило в лицето.

— Не, не съм — отвърнала Силия. — Хвърлих го по тебе.

И тя излязла с вирната глава на терасата. А Смолууд Бесимър, като я видял да изчезва, се обърнал и тръгнал към бара за няколко на екс.

Там имало само един човек и все пак изглеждало пренаселено. Защото Сидни Макмърдо е от ония обемисти, мускулести индивиди, които се простират до безкрай във всички посоки. Той седял отпуснат на един стол, смръщен под надвисналите си вежди и с вид на човек, когото са стиснали за гушата.

Не може да се каже, че Сидни беше близък приятел на Смолууд Бесимър. Бяха се срещнали за пръв път предния следобед, когато Бесимър посъветвал Сидни винаги да се разхлажда бавно след голфа, защото иначе може да пипне пневмония и да ритне камбаната. Сидни пък, който е втори вицепрезидент на една голяма застрахователна компания, решил да използва, че разговорът е тръгнал по посока на тленната плът, и се опитал да продаде на Бесимър една полица „Злополука“. Не се осъществила никаква сделка, но епизодът им послужил да се запознаят и сега поделили бутилката. Под въздействието на своя дял Сидни Макмърдо започнал да се размеква и най-накрая се изповядал.

— Тъкмо имах страхотен скандал с годеницата ми — рекъл той.

— И аз тъкмо имах страхотен скандал с годеницата ми — изненадал се Бесимър от съвпадението.

— Каза ми, че трябвало да ударя топката откъм десния крак. Аз й отвърнах, че смятам да продължа да си я удрям откъм левия, както са

ме учили още от люлката. И тя взе, че разтури годежа.

Смолууд Бесимър не е играч на голф, но като мъж съчувствал на събратята си, а и не бил настроен за толерантност спрямо подобни демонстрации на характер у дамите.

— Жени — въздъхнал той. — Всички са еднакви. Трябва да се научат на ред. Трябва да знаят къде им е мястото и да разберат, че не може така с лека ръка да хвърлят на буницето любовта на свестните мъже, като че ли е изстискана паста за зъби. Нека да ти дам един съвет. Недей да висиш оклюмал по баровете. Направи като мене. Излез навън и започни да сваляш някое момиче.

— Да я накарам да ревнува?

— Именно.

— За да изтича веднага обратно и да моли за прошка?

— Точно.

Сидни се оживил.

— Това не ми звучи зле. Искам да кажа, че винаги има шанс другото момиче да ти даде някоя целувка, а това значи един на нула за тебе.

— Това ми беше думата — отвърнал Смолууд Бесимър.

После се върнал в стаята с танците, доволен, че е помогнал на приятел в нужда. Силия не се виждала никъде и той предположил, че е още на терасата, за да охлади гнева си. Видял как Сидни, който бил изостанал за момент, за да довърши бутилката, профучал покрай него с решителен вид, и едва тогава се огледал, за да реши коя да бъде асистентката в малкия психологически експеримент, който се канел да предприеме. Погледът му паднал върху Агнес Флак, която седяла в ъгъла и потропвала по пода с крака си колкото лопата.

Виждал ли си Агнес Флак? Не помниш? Значи не си, защото, ако я видиш веднъж, никога не я забравяш. Тя е нашата шампионка сред жените, място, което дължи не само на таланта си в голфа, но и на забележителната си физика. Прекрасно, едро, внушително момиче, нещо от типа на женски Херкулес и Смолууд Бесимър, който си пада малко слабоват, винаги ѝ се е възхищавал.

Той срещнал очите ѝ, а тя му се усмихнала подкупващо. Отишъл при нея и след малко вече танцували. Видял Силия да се появява на френския прозорец и да гледа навътре и утроил безмълвната страст, която влагал в танца. Опитвал се да покаже, че вътрешно не е никакъв

Смолууд Бесимър, ами е някакъв лют латиноамерикански тип, на когото му трябват вериги и намордник, за да бъде укротен в набезите си към жените. Силия изсумтяла толкова силно, че свещите затрептели, а час по-късно Смолууд Бесимър се прибрал вкъщи, доволен от положеното начало.

И тъкмо лягал в леглото с чувството, че скоро всичко ще си е на място, когато иззвънял телефонът и гласът на Сидни Макмърдо избоботил отсреща.

— Ало?

— Да.

— Знаеш ли, оня съвет, който ми даде...

— Послушал си ме, така ли?

— Да — отвърнал Сидни. — И се случи голяма беда. Не знам как стана, но взех, че се сгодих.

— Лошо — рекъл съчувствено Бесимър. — Естествено, винаги има такъв риск. Опасността в тия случаи е, че човек може да преиграе и да се заплесне. Трябваше да те предупредя да я караш по-полека. Кое е момичето?

— Едно ужасно кръглолико девойче на име Силия Тод — рекъл Сидни и затворил с глух стон.

Ако кажа, че тази информация зашеметила Смолууд Бесимър, едва ли ще преувелича фактите. Няколко секунди след като телефонът замлъкнал, той седял неподвижно, а в душата му кипяло като в млековарка. Изгаряли го гняв и бяс и цялата му мъжественост крещяла да отвърне на удара с удар и да даде на Силия Тод да се разбере.

Изведнъж нещо му хрумнало. Обадил се на Агнес Флак.

— Мис Флак?

— Ало?

— Извинявай, че те безпокоя по това време, но би ли се омъжила за мене?

— Естествено. Кой се обажда?

— Смолууд Бесимър.

— Не чух фамилията?

— Бесимър. „Б“ като баклава, „е“ като екскаватор...

— А, Бесимър? Да, много ми е драго. Лека нощ, мистър Бесимър.

— Лека нощ, мис Флак.

Понякога след един възстановителен сън човек открива, че идеите, които е имал в малките часове на нощта, са претърпели известна промяна. Така станало и с Бесимър. Събудил се на сутринта с мъглявото чувство, че по някакъв начин, за който не си спомня точно, предната нощ е сгазил лука. И докато си търкал зъбите с четката и пастата, най-накрая успял да си продуха мозъка и да стигне до същността. Събитията от предната нощ се върнали в съзнанието му и го залели като приливна вълна. Смолууд изстенал с отчаянието на ранен звяр.

Защо в този тежък час си е спомнил за мене, не знам, тъй като бяхме само общи познати. Но сигурно е почувствал, че съм от хората, които биха го изслушали със съчувствие, тъй като ми се обади по телефона и обясни ситуацията. Помоли ме да се отбия при Агнес и да проуча какво мисли по въпроса. След около час имах възможност да го осведомя най-пълноценно.

— Тя казва, че те обича най-пламенно.

— Но как така? Та аз едва я познавам.

— Точно това казва и тя. Бил си от ония мъже, които е достатъчно само да погледнат една жена и бум! — готово.

От другата страна настъпи тишина. Когато проговори отново, долових в гласа му тревожен трепет.

— Как мислиш, какви са шансовете — запита ме, — ако ѝ се обясни, че става дума за малка шегичка, на която съм очаквал да се посмее от сърце?

— Нулеви. Всъщност засегнахме този въпрос и тя специално подчерта, че ако има някакво шикалкавене — с други думи, ако се окаже, че си се бързикал и си я използвал за развлечение в свободното си време — то тя знае как да се справи.

— Знае как да се справи?

— Точно този израз употреби.

— Знае как да се справи — повтори замислено Смолууд Бесимър. — Мм, да. Разбирам за какво говориш. Знае как да се справи. Да. Но защо, за Бога, тая гъска ме обича? Трябва да не е с всичкия си.

— Заради интелекта ти, така ми каза. Намира те интересен, особено след бившия си годеник Сидни Макмърдо.

— Да не би да е била сгодена за Сидни Макмърдо?

— Да.

— Гледай ти!

После ми разказа, че първата му работа, след като затворил слушалката, била да извади от бюфета си бутилка ободряващ портвайн, който пазел под ръка в случай че му потрябва стимулант. Свикнал бил да сръбва по малко, когато се почувства скапан, а сега нещо му подсказвало, че едва ли някога може да се чувства по-скапан от това. Да гаврътне една чаша и да напълни втора било въпрос на секунди.

В общи линии ефектът от този тонизиращ портвайн бил, че кръвта му потичала по вените като лава, а на него му се прищявало да килне калпак и да тропне една ръченица. Този път обаче магията не станала. Духът му си останал с провиснал гребен.

И в това няма нищо чудно. На един млад мъж не му се случва всеки ден да загуби момичето, което обожава, и да осъмне с откритието, че е забърсал друго, което не само че не обожава, но и никога няма да заобожава. Смолууд Бесимър хранел уважение към Агнес Флак. Бил готов винаги да ѝ сваля шапка, както сваляме шапка пред истински големите неща, като Айфеловата кула в Париж или Големия каньон в Аризона. Но мисълта, че може да се ожени за нея, направо го ужасявала.

И като добавка, да не забравяме тук мястото на Сидни Макмърдо.

Смолууд Бесимър, както казах, не беше много близък със Сидни Макмърдо. Но все пак го познаваше достатъчно, за да се досети, че когато разбере за новия годеж на бившата си годеница, Сидни ще избухне като вулкан на Филипините. И като си представил оная ми ти гигантска фигура и ония ми ти мускули на буци, които мърдали като анаконди под пуловера, душата на Смолууд се сгърчила, а ръката му си наляла втора чаша портвайн.

И докато я пресушавал, на прага се появил, препъвайки се, самият Сидни Макмърдо. Два метра и половина на височина и на ширина, такива се сторили пропорциите му на Бесимър, и ефектът бил толкова поразяващ, че горкият младеж едва не паднал в несвяст.

— Влизай, Сидни, влизай — викнал той весело. — Тъкмо теб исках да видя. Спомняш ли си, Макмърдо, онзи ден ме навиваше да си

направя застраховка „Злополука“ при твоята фирма? Премислих и се реших.

— Много разумно си сторил. Човек трябва да мисли за бъдещето.

— Именно.

— Никога не знаеш дали някой някъде няма да те размаже на пастет.

— Никога. Да идем ли до тебе да вземем формуляр, а?

— Нося един у себе си.

— Тогава ще подпиша веднага.

И Бесимър тъкмо го направил и подписал чека за едногодишната вноска, когато телефонът иззвънял.

— Е-хо, скъпи — изгърмяло в ухото му и той разпознал жизнерадостния глас на Агнес Флак. Един бърз поглед с крайчеца на окото му подсказал, че и събеседникът му го е разпознал. Сидни Макмърдо настръхнал. Лицето му станало червено като домати. Взел да свива и отпуска юмруци. Когато Агнес Флак говори по телефона, стоящите наоколо нямат нужда от усилвател, за да я чуват до продънване на тъпанчетата.

Смолууд Бесимър преглътнал веднъж-дваж.

— О, добро утро, мис Флак — рекъл той с официален тон.

— Как така „мис Флак“? Наричай ме Аджи. Слушай, аз съм в голф-клуба. Идвай бързо. Искам да ти дам един урок по голф.

— Много добре.

— Искаш да кажеш „много добре, скъпа“.

— Тъ... да. Тъ... много добре, скъпа.

— Така — приключила Агнес Флак.

Смолууд Бесимър оставил слушалката и се обърнал към събеседника си, който го изучавал с изпитателен поглед. Сидни Макмърдо вече бил патладжанено морав, а очите му мятали искри като ковашко огнище.

— Това беше Агнес Флак! — рекъл той дрезгаво.

— Тъ... да. Да, май беше тя.

— Нарече те „скъпи“.

— Тъ... да. Да, май така ме нарече.

— И ти я нарече „скъпа“.

— Тъ... да. Точно така. Тя ме накара.

— Защо? — запитал Сидни Макмърдо, който е от ония прями, простодушни младежи, които веднага минават на въпроса.

— Тъкмо се канех да ти разкажа — запелтечил Смолууд Бесимър — Ние се сгодихме. Стана снощи след танците.

Мускулът на рамото на Сидни Макмърдо подскочил под пуловера. Погледът му станал още по-изпитателен и още по-искрометен.

— Значи всичко е било подъл план, а?

— Не, не.

— Разбира се, че е било подъл план — повторил сприхаво Сидни, като откършил парче от лавицата над камината и го строшил между пръстите си. — Даде ми оня съвет да задирям момичетата само за да можеш свободно да ми откраднеш моята мила Агнес. И това ако не е подъл план, здраве му кажи. Е, добре, да видим какво ще става сега.

Развръзката не настъпила мигновено единствено поради факта, че в този момент Смолууд Бесимър се сврял чевръсто под масата. Докато Сидни Макмърдо се опитвал да отстрани преградата, погледът му паднал върху застрахователната полица. Спрял се като треснат, облещил очи и ченето му провиснало.

Като го огледал тревожно, Бесимър успял да разчете мислите му. Сидни Макмърдо бил влюбен, но бил още и втори вицепрезидент на Застрахователна и презастрахователна компания „Живот и злополука“, една организация, която изпитва болезнено отвращение да се разделя с парите си. Ако в резултат на някое негово импулсивно действие тя бъде принудена да изплати на Смолууд Бесимър голяма сума, преди още да е сложила в джоба първата му вноска, ще последват остри думи и повдигнати вежди. Даже може да му се наложи да опразни вицепрезидентския си стол. А след Агнес Флак и железния си стик на тоя свят Сидни най-много обича стола си на втори вицепрезидент.

На Бесимър му се сторило, че вътрешната борба в гърдите на Сидни бушувала цяла вечност. После кризата отминала. Съперникът му се отпуснал в едно кресло и започнал да скърца мрачно със зъби.

— Е — въздъхнал Бесимър с чувството, че е Седрах, Мисах и Авденаго едновременно^[1]. — Ще трябва да те оставя. Чака ме първият ми урок по голф.

Сидни Макмърдо подскочил.

— Първият ти урок? Как, не си ли играл голф?

— Още не.

Глух стон излязъл от устните на Сидни Макмърдо.

— Боже, Боже, моята Агнес ще се омъжва за човек, който си няма и хабер от голф!

— Е, ако става дума — отвърнал ядосано Бесимър, — какво да кажем, че моята Силия ще се омъжва за тип, който си няма и хабер от литература.

Сидни Макмърдо се опулил.

— Твоята Силия? Да не би ти да си бил сгоден за тоя фъстък Силия Тод?

— Тя не е фъстък.

— Фъстък е. Освен това чете поезия.

— Естествено. Поставил съм си за задача да я науча да открива и цени красотата.

— Но тя казва, че и аз трябвало да чета.

— Това ще те направи човек. А сега — обърнал се Смолууд Бесимър — наистина трябва да вървя.

— Един момент — Сидни протегнал ръка, взел застрахователната полица и в продължение на няколко секунди я изучавал напрегнато. Но, както се и опасявал, тя покривала всякакви видове нещастни случаи и злополуки. — Добре — въздъхнал. — Тръгвай.

Не знам да има нещо по-мъчително за чувствителната душа (продължи Мъдреца) от гледката на преплетени сърца. Ето, пред очите ми бяха четири сърца, преплетени като спагети, и гърдите ми се изпълваха с мъка заради тях. Женската половина от квартета не ми се доверяваше, но двамата младежи ме търсеха непрекъснато и няма да преувелича, ако кажа, че горкичките се печеха на страшен огън. Всъщност не знам кое ме трогваше повече — дали разказите на Бесимър за това как в ранно утро Агнес го призовавала по телефона на игрището, или обясненията на Макмърдо как се чувствал, когато чете Уолтър Хю Одън^[2]. Достатъчно е да кажа, че и двамата караха сърцето ми да се свива като стрида в лимонов сок.

И така се стигна до откриването на клубния ни турнир за Женската купа.

Това е едно събитие, което включва в обширните си редици целия женски състав на клуба — от огнедишащите тигрици до зайците, които са се хванали с голф само да могат да се появят в новия си спортен тоалет. Очакваше се победата отново да грабне Агнес Флак, макар че щеше да играе от самото начало, а на някои от участничките им беше нужен аванс от цели четиридесет и осем точки. Агнес беше печелила купата последните две години и ако я спечелеше и сега, тя щеше да си остане само нейна. Споменавам това, за да ти покажа колко значеше за нея това състезание.

В началото всичко потръгна, както се очакваше. Тя играеше с обичайната си настъпателност и решителност, а опонентките ѝ окапваха една след друга като зрели круши. Така, без да си дава много зор, стигна безпрепятствено до финала.

Но в хода на състезанието стана ясно, че една блондинка на име Джулия Пребъл с хандикап двадесет и седем е била здраво подценена. Дали заради някакво нейно умение да прикрива качествата на играта си, или защото беше годеница на член от комисията за хандикапа — не знам, но беше успяла да си издейства двадесет и седем, а десет би било напълно достатъчно. Резултатът беше, че успя да стигне до финалната двойка със завидна лекота и по-неспокойните духове в клуба взеха да се обзалагат, че за пръв път от три години над камината си Агнес Флак ще трябва да постави някакво друго украшение, а не сребърната купа, давана от клуба за годишния турнир сред жените.

И когато в края на първата половина на финала след изнурителна битка Агнес беше с две точки назад, имаше всички шансове прогнозите им да се сбъднат.

Играта бе подновена в хладината на една прекрасна лятна привечер. Бях поканен за рефер на мача и пресичах терасата на път към първата площадка, когато срещнах Смолууд Бесимър. Тъкмо спирахме, за да си кажем две-три думи, когато дойде и Сидни Макмърдо.

За моя изненада, тъй като очаквах отношенията между двамата да са порядъчно опънати, Бесимър помахаше сърдечно с ръка.

— Здравсти, Сидни.

— Здравсти, Смолууд.

— Получи ли оная бутилка?

— Да. Чудесно питие.

— И още как — отвърна Бесимър, а Сидни Макмърдо отмина към първата площадка.

Бях изумен.

— Изглеждаш в прекрасни отношения с Макмърдо.

— О, да. Често се отбива при мен. Пушим по една лула и одумваме момичетата. Това много ни сближава. Тази сутрин му направих голяма услуга. Той много искаше да гледа мача, а Силия го караше да ходи до града и да намери лекар за пекинеза, който днес нещо не го бива. Посъветвах го да му даде една глътка от оня тонизиращ портвайн, който си сръбвам от време на време. Веднага изправил животното на крака. Е, ще се видим по-късно.

— Ти няма ли да дойдеш на мача?

— Мога да намина към края. Какво мислиш за шансовете на Агнес?

— Ами, как да кажа, бори се мъжки, но...

— На Агнес бедата ѝ е, че вярва на всичко, което пише по книгите за голф. Ако само ме беше послушала... Е, както и да е — каза Бесимър и отмина.

След като стигнах първата площадка, не ми трябваше много да разбере, че Агнес Флак вече не си затваря очите пред възможността да остане тази година без купата. Устните ѝ бяха свити, а челото дълбоко набраздено. Опитах да я накарам да се отпусне с няколко благи думи.

— Чудесна вечер.

— Ще бъде — отвърна тя, отправяйки унищожителен поглед към съперницата си, която тъкмеше връзката на оня от комисията по хандикапа, дето ѝ беше годеник, — ще бъде, ако мога да подредя оная риждоглава Далила и да изблича тая банда престъпни мошеници, които трябва да се засрамят от себе си. Двадесет и седем, как пък не!

Гневът ѝ беше напълно оправдан. Като наблюдавах сутрешния кръг, и аз разбрах, че това двадесет и седем на Джулия Пребъл е било продиктувано от гласа на любовта, а не от здравия дух на справедливостта. Смених темата.

— Бесимър ми каза, че нямало да гледа мача.

— Не бих му позволила. Той направо ме изнервя.

— Така ли?

— Да. Преди известно време започнах да го уча да играе голф, а сега вече той учи мене. Знае всичко.

— Нали пише колонки и съвети към читателите — напомних ѝ.

— Днес на обяд ми каза, че щял да прехвърли отново книгата на Алекс Морисън, защото имал чувството, че подходът на Алекс към играта нещо не бил наред.

При тия думи аз потреперих, а в това време Джулия Пребъл се откъсна от любимия и състезанието започна.

Признавам, че като гледах началните сцени на играта, открих, че в отношението ми към Агнес Флак настъпва промяна. Винаги съм я уважавал така, както човек може да уважава жена, способна да прати топката на двеста и двадесет метра, но едва сега в уважението ми започна да напъпва нещо като обич. Начинът, по който запретна ръкави и започна да скъсява преднината на опонентката си, заслужаваше симпатия и подкрепа.

В началото ѝ помогна фактът, че успехът беше вдъхнал у Джулия Пребъл малко повече увереност от необходимото. Тя не успяваше да се концентрира. Окото ѝ, което би трябвало да е заковано в играта, беше по-склонно да се отплесва встрани към годеника, от което последваха лоши удари в горната част на топката. В резултат бяха изиграни едва три дупки, когато резултатът вече се изравни.

Този обрат обаче накара Джулия Пребъл да се стегне. Устните ѝ се свиха, а в очите ѝ ясно прозираше желание да ухапе любимия, когото смяташе отговорен. На петата дупка му каза да не застава пред нея, на шестата — да не виси зад нея, на седмата го помоли да не мърда, докато удря. На осмата предложи, ако го е хванала щръклицата, да се обади на местния ветеринар. На деветата направо разтури годежа.

Естествено, всичко това ѝ помогна много и на десетата дупка възстанови загубената преднина. Агнес изравни на единадесетата, а след това започна решителната битка, която обикновено се води на финалите. Случаен наблюдател би си помислил, че става дума за борба на живот и смърт.

Но напрежението да се бори срещу хандикапа явно се отразяваше на Агнес Флак. На няколко пъти желязната ѝ воля се

разколеба. А на седемнадесетата дупка съдбата си взе своето. Агнес изпусна един къс удар и на осемнадесетата площадка Джулия излезе с пълни шансове за победа.

Осемнадесетата дупка се намира от другата страна на едно езерце с малко дървено мостче. В този момент видях Смолууд Бесимър да идва по мостчето.

— Как върви? — попита той, когато ме наближи.

Казах му и той поклати глава.

— Изглежда зле. Жалко. Не харесвам Агнес Флак, но и тя е човек. Загуби ли купата, направо няма да е на себе си. И като си помислиш, ако само ми беше позволила да дойда, всичко щеше да мине добре, ето това е най-тъжното. Щях да я съветвам от време на време, а това вече е друга работа. Но не, моите съвети не й били нужни. Предпочита да се доверява на Алекс Морисън. Жалко. Много жалко. Аа — прекъсна съжалението си той, — това няма да й стигне.

Имаше предвид Джулия Пребъл, която тъкмо беше ударила. Топката й премина водата, но за набитото око беше ясно, че не свърши добре. Падна върху една грапавина отстрани на равната част на игрището и видях как Пребъл се обръща рязко, като че иска да каже на годеника си да не си влачи така краката, когато тя стреля. Но той не беше там. Беше се оттеглил в клуба, където ми казаха, че изпил шест уискита в бърза последователност и в резултат заплакал на рамото на бармана, молейки го да му каже какво им става на тия жени.

В поведението на Агнес Флак, когато подготвяше топката за удар, имаше нещо, което ми напомняше на амазонка, готова да влезе в смъртен бой. Гледаше тържествуващо и бойко. Знам какво си е мислила. Дори и противничката й да се съвземе от душевния шок на подобен несполучлив удар, едва ли ще мине с по-малко от шест удара, а за тази дупка на Агнес винаги й трябваха четири. Което означаваше, че има всички шансове издръжливостта й и волята й за победа да я изведат до успеха.

Агнес премери разстоянието. Замахна напред, бавно и мощно върна назад. И стикът й тъкмо се снишаваше, описвайки прекрасна дъга, когато Смолууд Бесимър извика:

— Хей!

В напрегнатата тишина думата изтрещя като изстрел. И не остана без последствия върху Агнес Флак. За пръв път откакто е била

малко момиченце, тя си позволи да повдигне глава по средата на удар и топката, улучена лошо в горната част, едва-едва премина тревната площ, набра сили, когато стигна края на площадката, подскочи към водата, поколеба се за момент на брега като боязлив плувец в студено утро и накрая се гмурна.

— Лошо — обади се Джулия Пребъл.

Агнес Флак не отговори. Тя беше заета да бълва огън през ноздрите си. Обърна се към Смолууд Бесимър.

— Каза ли нещо?

— Само исках да ти напомня да се отпуснеш. Алекс Морисън набляга особено върху изострянето на брадичката и полюшкването на краката. Според мен обаче цялата философия на голфа е в уменията да се отпуснеш. В най-крайната точка на замаха мускулите трябва да бъдат...

— Късия стик, моля — обърна се Агнес Флак към момчето с торбата за стикове.

Тя взе пръчката, вдигна я, като че ли да премери тежестта ѝ, и започна да се придвижва напред бързо и безшумно като тигрица в джунглата.

До този момент винаги бях гледал на Смолууд Бесимър като на интелектуалеца, човека на мисълта и разсъждението. Сега обаче показва, че може, ако се налага, да бъде и човекът на действието. Не знам дали някога съм виждал по-голям бързак от него в момента, когато се шмугна с главата напред в храсталака, бухнал отстрани на осемнадесетата площадка. Беше пред очите ми и хоп изведнъж — няма го. Водните змиорки ряпа да ядат пред него.

Това беше ход от най-висша стратегическа класа. Макар и силна жена, Агнес Флак се боеше от паяци. За миг тя остана загледана печално в храстите, после метна стика в тях, избухна в сълзи и се хвърли в прегръдките на Сидни Макмърдо, който току-що се беше появил.

— О, Сидни! — хлипаше тя.

— Хайде, хайде — утешаваше я Сидни Макмърдо.

Тя го обгърна с ръка и двамата си тръгнаха заедно. От развълнуваните ѝ жестове разбрах, че му обяснява какво се е случило и го подтиква да се мушне в шубрака, да напипа там жалкия Бесимър и да му строши кльощавия врат. А от начина, по който Сидни махна с

ръка, ми стана ясно, че ѝ обяснява задълженията си към Застрахователната и презастрахователна компания „Живот и злополука“.

След малко сгъстяващата се здрачина ги погълна и аз извиках Бесимър да му кажа, че е даден отбой.

— Отиде ли си? — запита той, като си подаде носа.

— Още преди няколко минути.

— Сигурен ли си?

— Съвсем.

Последва мълчание.

— Не — поклати глава Бесимър. — Може да е капан. Мисля да поостана тука още малко.

Свих рамене и го оставих.

Вечерта вече беше спуснала сенки и Смолууд Бесимър, като претеглил всички „за“ и „против“, решил, че може да напусне убежището си. Когато стъпил на мостчето, което минава през езерото, било вече почти тъмно. Облегнал се на парапета и се отдал на разсъждения.

В главата му се борели сладки и горчиви мисли. Бъдещето му предлагало в огромни количества от ония преживявания, които неизбежно са ад за почитателя на спокойния и тих живот. Докато остане наблизко, ще бъде принуден да е вечно нащрек и в готовност, ако се наложи, да си плюе на петите и да хукне като заек.

Това не е особено привлекателно. От друга страна, нормално е да заключи от поведението на Агнес Флак, че годежът им е разтурен. На това се казва късмет.

Да, но тук трябва да се отчете фактът, че преди това е загубил и Силия Тод. От това вече нямало спасение и тази мисъл го накарала да изстене тихо с очи, вперени в черната вода под него. И все още си стенел, когато дочул стъпки зад гърба си. Женски силует се мернал в тъмнината. Той вървял по моста и приближавал към него. И тогава изведнъж един рев разцепил въздуха.

Смолууд Бесимър скоро щял да открие, че погрешно е интерпретирал тоя рев, който в действителност бил знак за тревога и страх. За чувствителното му ухо обаче викът прозвучал като животинския вой на женската, съзряла плячка, и заключил, че това може да е само Агнес Флак, която се връща да поднови преследването.

С това предположение той не чакал повече, а се метнал през парапета и цопнал във водата под него. Като протегнал ръце към повърхността, за да потърси за какво да се хване, изведнъж усетил, че стиска нещо мокро и мъхнато.

В началото изобщо не успял да проумее какво може да е то. Имало някои прилики с гъба за баня и други — с мокра рогозка. После нещото го ухапало за месестата част на палеца и той го идентифицирал като Пърбрайт, пекинеза на Силия Тод. В пощастливите дни тази гадна твар забивала зъби в него по два-три пъти в седмицата и мигновено познал техниката на ухапката.

Откритието смъкнало тежък товар от плещите му. Ако това е Пърбрайт, разсъждавал той, то може ли Силия Тод да бъде много далече? Сега разбрал, че очертанието на моста трябва да е било нейното, а не на Агнес Флак. Успокоен, доцапал до брега, опитвайки се колкото може да избегне зъбатата муцуна на животинчето.

Не че в тези си опити постигнал кой знае какъв успех. Още два пъти трябвало да усети острите му резци, при това порядъчно дълбоко. Но физическата болка бързо отшумяла, когато, излизайки на суша, се озовал очи в очи със Силия. Нейните били големи и кръгли и светели с лудо обожание.

— О, Смолууд! — извикала тя. — Слава Богу, че беше там! Ако не беше действал така светкавично, бедничката ми душичка щеше да се удави.

— А, нищо работа — запротестира скромно Бесимър.

— Нищо? Да се хвърлиш така самоотвержено? За подобни геройства хората получават медали.

— А, само присъствие на духа. Някои го имат, други не. А какво точно се случи?

Дъхът ѝ секнал.

— Беше работа на Сидни Макмърдо.

— На Сидни Макмърдо?

— Да. Пърбрайт не беше добре днес и аз му казах да доведе ветеринаря. А той ме убеди да му дадем някакъв тонизиращ сироп, който се препоръчвал, така каза, в такива случаи. Дадохме на Пърбрайт пълна лъжица и ангелчето май го хареса. После изведнъж излая пронизително и хукна. Взе да препуска из стаята, а накрая успя да излезе. Когато се върна, изглеждаше отпуснат и си помислих, че

една разходка ще го ободри. А когато дойдохме до моста, залитна и падна. Трябва да е получил световъртеж.

Смолууд Бесимър огледал животното. Видимостта не била добра, но успял да забележи в поведението му всички симптоми на тежък махмурлук.

— И какво мислиш, разтурих годежа на секундата — продължавала Силия Тод. — Мога да се влюбя в нескопосан шегаджия. Мога да приема и мъж, който не понася животните. Но комбинацията от двете просто не бих преглътнала. Твърде много ми е.

Бесимър подскочил.

— Няма да се омъжваш за Сидни Макмърдо?

— Не.

— Какво забележително съвпадение. И аз няма да се женя за Агнес Флак.

— Няма?

— Не. Значи, изглежда...

— Ами да.

— Искам да кажа, и двамата сме свободни, така да се каже...

— Именно.

— Силия!

— Смолууд!

Ръка за ръка те поели по моста. Силия изведнъж издала вик, който накарал Пърбрайт да примигне, като че някой си играе да забива нагорещени шишове в черепа му.

— Не съм ти казала най-лошото. Той имаше наглостта да твърди, че ти си препоръчал тонизиращия сироп.

— Я го гледай, гадняра му с гадняр.

— Знаех си, че не може да е вярно. Съветите ти винаги са толкова добри. Нали помниш, че ми каза да оставя Пърбрайт да се посджавка с хрътката на Агнес Флак? Е, беше прав. Срещнал я, когато изскочи от вкъщи под въздействието на сироп, и я средил за минута. Сега са първи дружки. След тази случка винаги ще се вслушвам в съветите ти и даже ще искам още.

Смолууд Бесимър размислил. Отново трябвало да претегля всички „за“ и „против“. Точно неговият навик да дава съвети го освободил от Агнес Флак. От друга страна, ако не бил въпросният

навик да дава съвети, Агнес Флак изобщо нямаше да излиза на сцената.

— Знаеш ли — рекъл накрая, — не мисля, че отсега нататък ще давам много-много съвети. Даже смятам да помоля вестника да ме освободи от тая длъжност. Имам чувството, че ще ми е по-добре в отдела „Светски клюки“ или пък още по-добре — на детската страница.

---

[1] Тримата юдейски пленници, хвърлени от вавилонския цар Навуходоносор в пещта, от която излезли като по чудо живи и здрави. — Бел.прев. ↑

[2] Американски поет (1907–1973), роден в Англия. — Бел.прев.

↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.